

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8523010131
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8523010131.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M, MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. júla 2024, v trestnej veci obž. A. B. C. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8T/25/2023 zo dňa 08. decembra 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8T/25/2023 zo dňa 08. decembra 2023 bol obžalovaný A. B. C. podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa pod č. Pv 314/22/7710-48 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 01.10.2022 v čase okolo 12:50 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Ford Focus, ev. číslo D. republiky: 7AP8064 po ceste I/68 v obci E. v smere do mesta B. E., kde bol 20 metrov za autobusovou stanicou z dôvodu oznámenia na linku 158 o jeho protiprávnej činnosti o vedení vozidla bez vodičského oprávnenia zastavený a kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Ľubotín, pričom motorové vozidlo viedol aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T 32/15 zo dňa 21.04.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.04.2015, uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, ktorý bol zrušený vo výroku o treste rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T 74/12 zo dňa 11.08.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.11.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 2To 39/15 zo dňa 06.05.2015, kde okrem iného mu bol uložený súhrnný trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na šesť rokov, ktorý obvinenému uplynie 23.08.2023, a aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 5T/134/12 zo dňa 11.08.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.08.2016, uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona a prečinom neposkytnutia pomoci podľa § 178 Tr. zákona, ktorým mu bol okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na šesť rokov a jeden mesiac, ktorý uplynie dňa 23.09.2029,

pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení prokurátor odvolanie. V neskoršie predložených písomných dôvodoch okrem iného namieta, že s zdôvodnením súdu, na základe ktorého bolo rozhodnuté o oslobodení obžalovaného sa nemôže stotožniť, nakoľko hodnotenie výsledkov vykonaného dokazovania v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. poriadku nebolo vykonané v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Relevantnými dôkazmi bolo preukázané, že obžalovaný A.

B. C. dňa 01.10.2022 viedol osobné motorové vozidlo, čo obvinený sám priznal a navyiac je z toho usvedčovaný aj výpoveďami svedkov F. B. a G. H. I.. Zároveň z evidenčnej karty vodiča - obžalovaného, ako aj zo zabezpečených rozsudkov vyplýva, že obžalovanému bol rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 6T/74/12 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 2To/39/2015 zo dňa 12.11.2015 okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na 6 rokov, pričom Krajský súd Prešov uvedeným rozsudkom zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/32/2015 z 21.04.2015 (právoplatný 23.04.2015), ktorým bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti vedenia všetkých druhov motorových vozidiel na 6 rokov. Zároveň je preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 zo dňa 11.08.2016, právoplatným 11.08.2016 okresný súd podľa § 44 Tr. zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zákona, keďže trest uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/74/2012 zo dňa 07.05.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2To/39/2015 zo dňa 12.11.2015, ktorým bol obžalovanému uložený okrem iného aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na 6 rokov, považoval za postačujúci na nápravu páchatela a ochranu spoločnosti a zároveň druhým výrokom obžalovanému uložil trest zákazu činnosti v trvaní 73 mesiacov, pričom výkon tohto mal začať 23.08.2023 a skončiť 23.09.2029. Možno teda konštatovať, že rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 bolo na jednej strane upustené od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zákona a zároveň bol obžalovanému osobitným výrokom uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na 6 rokov a 1 mesiac, pričom podstatné je, že uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť a doposiaľ nebol zrušený žiadnymi príslušnými zákonnými prostriedkami, osobitne vo výroku o uložení trestu zákazu činnosti. Vychádzajúc zo zásady „neznalosť zákona neospravedľuje“, v kontexte znenia uvedeného rozsudku, nemožno akceptovať to, že obžalovaný si plynutie trestu zákazu činnosti vykladal podľa svojich domnienok, či podľa odôvodnenia, ktoré bolo obžalovanému dané konajúcim samosudcom po vyhlásení rozsudku, osobitne z dôvodu, že pri vyhlásení rozsudku a jeho odôvodnení bol prítomný aj obhajca obžalovaného. Práve výroková časť rozsudku, ktorou bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti, ako aj obsah písomného vyhotovenia bol dôvodom, aby obžalovaný využil všetky do úvahy prichádzajúce právne kroky na nápravu vzniknutého stavu a až do prípadného zrušenia výroku okresného súdu pri uložení trestu zákazu činnosti bol obžalovaný povinný uložený trest zákazu činnosti náležite dodržiavať. Je nesporné, že rozsudkom sp. zn. 5T/134/2012 bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti v rozpore s upustením od uloženia súhrnného trestu, keďže je zjavné, že ak súd upúšťal od uloženia súhrnného trestu, nemal zároveň rozhodnúť o uložení ďalšieho trestu zákazu činnosti, ktorý bol navyiac v čase vyhlásenia rozsudku uložený v rozpore s ustanovením § 43 Tr. zákona, keďže bol uložený vo výmere, ktorá spolu s dovtedy nevykonanou časťou trestu zákazu činnosti uloženého obvinenému vo veci sp. zn. 6T/74/2012 jednoznačne prevyšoval najvyššiu výmeru uvedeného druhu trestu dovolenú Trestným zákonom, a to hranicu 10 rokov. V dôsledku uvedeného rozsudku nepochybne vykazuje znaky nezákonnosti, avšak je nesporné, že ide o právoplatné rozhodnutie, ktoré bol obžalovaný až do jeho zrušenia príslušným zákonným spôsobom povinný rešpektovať a uložený trest zákazu činnosti dodržiavať. Vykonaným dokazovaním sa nepodarilo relevantne a bez akýchkoľvek pochybností vylúčiť, že vo vzťahu k obžalovanému bolo zo strany samosudcu konajúceho vo veci sp. zn. 5T/134/2012 prezentované určité odôvodnenie, vysvetlenia alebo usmernenia, ktoré mohli u obžalovaného založiť domnienku, že trest zákazu činnosti uložený vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 bol navýšený o 1 mesiac a bude vykonaný uplynutím 6 rokov a 1 mesiaca od právoplatnosti tam vyhláseného rozsudku, avšak z výrokovej časti rozsudku je zjavné, že obžalovanému bol uložený ďalší - nový trest zákazu činnosti. Trest zákazu činnosti uložený vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/74/2012 obžalovaný reálne vykonával do dňa 11.03.2022 a dňom 12.03.2022 začal plynúť trest zákazu činnosti uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 v trvaní 6 rokov a 1 mesiac. Takto uložený trest bol uložený v rozpore s ustanovením § 43 Tr. zákona, keďže presiahol dobu 10 rokov, avšak nakoľko ku dňu spáchania skutku obžalovaný vykonal len 7 mesiacov z trestu zákazu činnosti uloženého rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012, teda obžalovaný v čase spáchania skutku nevykonával časť trestu zákazu činnosti, ktorá by prevyšovala najvyššiu výmeru uvedeného druhu trestu dovolenú Trestným zákonom, a to hranicu 10 rokov. Z pohľadu prokuratúry teda konanie obžalovaného naplnilo všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, či už z hľadiska subjektu, subjektívnej stránky, objektu, ako aj objektívnej stránky trestného činu. Z hľadiska subjektu je preukázané, že obžalovaný sa skutku dopustil ako trestne zodpovedný subjekt z hľadiska veku a príčetnosti. Z hľadiska subjektívnej stránky bolo z pohľadu prokuratúry preukázané, že obžalovaný bol prítomný tak pri vyhlásení rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T 74/12 zo dňa 06.05.2015, ktorý nadobudlo právoplatnosť dňa 12.11.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 2To

39/15 zo dňa 06.05.2015, ako aj pri vyhlásení rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/12 zo dňa 11.08.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.08.2016, teda je nepochybné, že obžalovaný bol uzrozumený s tým, aký druh trestu a v akej výmere mu bol uložený. Na naplnení subjektívnej stránky nič nemení ani fakt, že vo vzťahu k obžalovanému bolo zo strany samosudcu konajúceho vo veci 5T/134/2012 prezentované určité odôvodnenie, resp. vysvetlenie, ktoré mohlo u obžalovaného založiť domnienku, že trest zákazu činnosti uložený vo veci Okresného súdu Prešov 5T/134/2012 bol „len“ navýšený o 1 mesiac a bude vykonaný uplynutím 6 rokov a 1 mesiaca od právoplatnosti vyhláseného rozsudku, keďže z výrokovkej časti rozsudku je zjavné, že obžalovanému bol uložený ďalší - nový trest zákazu činnosti. Navyiac o naplnení subjektívnej stránky z pohľadu prokuratúry svedčí aj skutočnosť, že obžalovaný dňa 01.10.2022 počas toho, ako viedol motorové vozidlo mal fyzicky pri sebe aj konkrétny rozsudok, čo s prihliadnutím na dátum vydania rozsudku a jeho právoplatnosť (rok 2015) je postup minimálne neštandardný a je viac ako otáznik, čo jeho dispozíciou chcel obžalovaný preukazovať. Z hľadiska objektívnej stránky je z pohľadu prokuratúry preukázané jednak to, že obžalovaný A. B. C. dňa 01.10.2022 viedol osobné motorové vozidlo, ako aj to, že toto motorové vozidlo viedol v čase výkonu trestu zákazu činnosti uloženého rozsudkom Okresného súdu Prešov 5T/134/2012 v trvaní 6 rokov a 1 mesiac, ktorý začal plynúť dňom 12.03.2022 a navyiac ku dňu spáchania skutku, teda ku dňu 01.10.2022, vykonával len cca 7 mesiac uloženého trestu zákazu činnosti, čo svedčí o tom, že v čase spáchania skutku nevykonával trest zákazu činnosti, ktorý by prevyšoval najvyššiu výmeru uvedeného druhu trestu dovolenú Trestným zákonom, a to hranicu 10 rokov. Z pohľadu prokuratúry konajúci súd nie je oprávnený spochybňovať, resp. rozhodnúť o tom, či trest zákazu činnosti uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 je alebo nie je platný a z tohto dôvodu bol okresný súd povinný na rozsudok sp. zn. 5T/134/2012 prihliadať. Na uvedených záveroch nič nemení ani nesprávne odôvodnenie, resp. usmernenie zo strany samosudcu vo veci 5T/134/2012 dané po vyhlásení rozsudku, nakoľko uložený trest zákazu činnosti bol obžalovaný povinný dodržiavať a rešpektovať. Odhliadnuc od uvedeného mohol vo veci konajúci súd objektivizované nedostatky v konaní Okresného súdu Prešov v konaní sp. zn. 5T/134/2012 zohľadniť pri samotnom určení druhu a výške ukladaného trestu, ako aj spôsobe jeho výkonu, resp. pri ukladaní trestu podľa § 39 Tr. zákona, či prípadnom postupe podľa § 40 Tr. zákona, avšak nebol oprávnený nesprávny postup Okresného súdu Prešov vo veci vedenej pod sp. zn. 5T/134/2012 aplikovať a použiť pri rozhodovaní o vine obžalovaného. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti strana obžaloby navrhla, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia obhajcu obžalovaného k dôvodom odvolania prokurátora je zrejmé, že sa s ním nestotožňuje. Napadnutý rozsudok prvostupňového súdu považuje za správny a je plne vyhodnotený v súlade so zisteným skutkovým stavom, ako je aj správne právne posúdený. Prvostupňový súd, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, správne vyhodnotil, že skutok obsiahnutý v obžalobe nie je trestným činom, nakoľko konaním obžalovaného nedošlo k naplneniu všetkých podstatných znakov skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona. Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.11.2023 a dňa 08.12.2023 bolo preukázané, že subjektívna stránka žalovaného prečinu nebola naplnená. Uvedené vyplýva jednak z výpovede obžalovaného, výpovede svedka F. B., výpovede z prípravného konania svedka G. H. I., z listinných dôkazov zabezpečených v spise, ako aj zo zvukového záznamu vyhotoveného z hlavného pojednávania Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 zo dňa 11.08.2016. To, že obžalovaný viedol osobné motorové vozidlo zn. Ford Focus dňa 01.10.2022 v obci E. v smere na B. E. je nespornou skutočnosťou, ku ktorej sa priznal aj sám obžalovaný. Pri zhodnotení jednotlivých dôkazov, však prvostupňový súd správne vyhodnotil, že obžalovaný pri vedení motorového vozidla nekonal vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu vo vzťahu k mareniu výkonu úradného rozhodnutia. Absenciu úmyslu jasne a úplne súd odôvodnil v bode 16., 17. a 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku. V prvom rade obžalovaný bol na hlavnom pojednávaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 zo dňa 11.08.2016 oboznámený s odôvodnením rozsudku v predmetnej trestnej veci, kde samosudca jasne uviedol, že považuje trest zákazu činnosti vo výmere 6 rokov za dostatočný s tým, že obžalovanému pridal k pôvodnému trestu navyiac len 1 mesiac trestu zákazu činnosti, čo bolo zo strany samosudcu ešte opätovne jasne vysvetlené obžalovanému, ako aj jeho obhajcovi, dokonca aj mimo zvukový záznam po skončení hlavného pojednávania. Záverom samosudca konštatoval, že celkový trest zákazu činnosti obžalovaného bude v trvaní 6 rokov a 1 mesiac. Obžalovaný sa spravoval vyjadrením samosudcu a rovnako bol rozsudok opätovne objasnený obžalovanému aj zo strany jeho obhajcu. Zo získaných dôkazov je evidentné, že obžalovaný sa spravoval vyjadrením samosudcu a zároveň sa spravoval právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 zo dňa 11.08.2016, ktorý chápal tak, že samotný trest zákazu činnosti mu uplynie dňa 11.09.2022. Nezákonnosť vydaného

rozsudku nemožno dávať na ľarchu obžalovanému. V danom prípade neobstojí ani argument Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa, že obžalovaný o nezákonnosti a protiprávnosti konania mal vedieť, keďže platí zásada „neznalosť zákona neospravedľuje“. Obžalovaný sa spravoval vyjadrením sudcu, ktorý samotný rozsudok vydal a nemal žiadnu vedomosť o tom, že vydaný rozsudok je vydaný nesprávne, resp. nezákonne. Obžalovaný po celý čas, od vydania rozsudku Okresného súdu Prešov, až po samotný skutok žil v presvedčení, že jeho trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá uplynie 11.09.2022. Obhajoba má za to, že bolo preukázané, že obžalovaný nemal žiaden úmysel dopustiť sa prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Obžalovaný v čase skutku nebol ani uzrozmnený s tým, že by sa vedením motorového vozidla dopúšťal protiprávneho konania. Obhajoba má jednoznačne za to, že úmyselné zavinenie zo strany obžalovaného pri predmetnom skutku úplne absentuje. Ak by však aj konajúce súdy mali za to, že zo získaných dôkazov vyplýva pochybnosť, či existuje alebo neexistuje v danom prípade úmyselné zavinenie, je nevyhnutné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ a rozhodnúť v prospech obvineného. Uvedené opätovne prvostupňový súd vyhodnotil správne v bode 10. napadnutého rozsudku, kde uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané naplnenie všetkých pojmových znakov prečinu kladeného obžalovanému za vinu. K absencii objektívnej stránky sa plne stotožňuje s odôvodnením nachádzajúcim sa v bode 19. napadnutého rozsudku, kde samosudca správne vyhodnotil, že trest zákazu činnosti uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 zo dňa 11.08.2016, je potrebné vykladať spôsobom skutočného úmyslu sudcu, t. j. úmysel len predĺžiť pôvodný trest zákazu činnosti o jeden mesiac na celkovú dĺžku 6 rokov a jeden mesiac. Z uvedeného vyplýva, že v takom prípade, v čase skutku trest zákazu činnosti neplynul, následkom čoho obžalovaný ani nenaplnil objektívnu stránku prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené má obhajoba za to, že skutok obsiahnutý v obžalobe nie je trestným činom. Navrhol, aby Krajský súd v Prešove odvolanie prokurátora v zmysle § 319 Tr. poriadku zamietol ako nedôvodné.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, prihliadnuc aj na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Úvodom je potrebné konštatovať, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal cele do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v celom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje podrobné a logické odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Prvostupňový súd svoj záver o oslobodení obžalovaného spod obžaloby ustálil predovšetkým na tom, že v danom prípade bolo nepochybné, že obžalovaný dňa 01.10.2022 viedol motorové vozidlo z C. smerom na B. E., kde bol v čase okolo 12.50 hod. kontrolovaný hliadkou Obvodného oddelenia PZ Ľubotín. Takisto mal okresný súd preukázané jednotlivé odsúdenia obžalovaného v konaniach vedených na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 33T/32/2015, 6T/74/2012 a 5T/134/2012 a tresty ukladané v týchto konaniach. Vykonaným dokazovaním však nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukázané naplnenie všetkých pojmových znakov prečinu kladeného obžalovanému za vinu. Objektívna stránka prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia spočíva vo vykonávaní činnosti, ktorej výkon bol obžalovanému zakázaný rozhodnutím nejakého štátneho orgánu. Objekt chránený týmto ustanovením je záujem na rešpektovaní a dodržiavaní rozhodnutí štátnych orgánov. Z pohľadu subjektívnej stránky sa pri tomto prečine vyžaduje úmysel. Subjektom tohto prečinu môže byť ktokoľvek, kto má uložený zákaz určitej činnosti rozhodnutím štátneho orgánu a kto je plne trestne zodpovedný. Podstatným pre posúdenie naplnenia znakov uvedeného prečinu v danom prípade bolo, či obžalovaný

mal vedomosť a bol uzrozumený s tým, že takýto zákaz sa na neho stále vzťahuje a prípadne, či zákaz činnosti v čase vedenia motorového vozidla obžalovaným ešte stále trval alebo už uplynula doba, na ktorú bol uložený.

Z prehratého záznamu z hlavného pojednávania z 11.08.2016 vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 vyplýva, že rozsudok bol vyhlásený tak, ako je to v zápisnici, pričom sudca odôvodnil výrok o treste tým, že považuje 6 ročný zákaz činnosti za dostatočný s tým, že pridal obžalovanému k tomuto trestu ešte 1 mesiac, teda celkový zákaz činnosti bude trvať 6 rokov a 1 mesiac. Skutočnosti, že celkovú dĺžku zákazu činnosti v zmysle odôvodnenia konajúceho sudcu takto pochopili aj prokurátor, obžalovaný a jeho obhajca nasvedčuje aj fakt, že všetci menovaní sa vzdali práva podať odvolanie. Vyhlásený rozsudok však nezodpovedá tomuto zámeru sudcu, keďže na jednej strane bolo upustené od uloženia súhrnného trestu, ale zároveň bol uložený trest zákazu činnosti, avšak bez toho, aby bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie súdu o treste, ktorý chcel sudca nahradiť. Je teda zrejmé, že vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 5T/134/2012 došlo k zrejmej zmätočnosti a nezákonnosti pokiaľ ide o výrok o treste uvedeného rozsudku, keďže napriek upusteniu od uloženia súhrnného trestu bol uložený samostatný trest zákazu činnosti. Je pravdou, že tento rozsudok doposiaľ nebol zrušený žiadnym riadnym alebo mimoriadnym opravným prostriedkom (o ktoré sa síce obžalovaný pokúsil, ale bezúspešne, ktorými vyčerpal možnosti o zmenu tohto rozsudku mimoriadnymi opravnými prostriedkami v rámci všeobecného súdnictva). Na druhej strane, ak by okresný súd vychádzal z toho, že obžalovaný mal uložený trest zákazu činnosti 6 rokov a potom ďalší samostatný trest zákazu činnosti na 6 rokov a 1 mesiac, vzhľadom na uvedené skutočnosti ohľadne výkonu tohto trestu a jeho prerušenia počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, by takto uložené tresty zákazu činnosti vo svojom súčte presahovali aj maximálnu možnú hranicu pre tento druh trestu stanovenú Trestným zákonom (t.j. 10 rokov). Aj keď teda rozsudok vo veci 5T/134/2012 je stále formálne právoplatný, súd prvého stupňa vychádzal z úmyslu konajúceho sudcu v tejto veci, aj keď vyhlásený rozsudok tomu nezodpovedá. Odôvodnenie tohto rozsudku sudcom konajúcim v danej veci na Okresnom súde Prešov má z pohľadu okresného súdu vplyv minimálne na subjektívnu stránku prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, kedy prvostupňový súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že obžalovaný nevedel o tom, že marí výkon úradného rozhodnutia, ale žil v presvedčení, že tento mu už uplynul v zmysle toho, ako mu to bolo odôvodnené pri vyhlásení rozsudku. Nevedomosť o tejto skutočnosti vylučuje úmysel (či už priamy alebo nepriamy) na strane obžalovaného. Aj absencia jedného znaku pojmovej podstaty trestného činu má za následok, že nemožno hovoriť o naplnení niektorého trestného činu. Na tomto závere z pohľadu okresného súdu nič nemenia ani názory súdov konajúcich a rozhodujúcich o podanom návrhu na vzatie obžalovaného do väzby v prípravnom konaní ohľadne naplnenia pojmových znakov prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia (ako na nich poukazoval prokurátor v záverečnej reči), keďže jednak súdy rozhodujúce o väzbe vyslovovali svoj názor v začiatočnom štádiu konania a jednak (a najmä) o vine a treste, teda aj o naplnení či nenaplnení všetkých pojmových znakov niektorého trestného činu, sa rozhoduje až po vykonaní dokazovania na hlavnom pojednávaní, nie v prípravnom konaní.

Pokiaľ ide o objektívnu stránku prečinu kladeného obžalovanému za vinu, prvostupňový súd k nej poznamenal, že ak by vychádzal z doslovného znenia jednotlivých rozsudkov, ktorým boli obžalovanému ukladané tresty zákazu činnosti, tak formálne by mal skutočne obžalovaný najprv vykonať trest zákazu činnosti 6 rokov (vo veci 6T/74/2012) a potom trest vo výmere 6 rokov a 1 mesiac. Takto určená dĺžka tohto trestu by jednak presiahla maximálnu hranicu trestnej sadzby pre tento druh trestu (aj keď okresný súd zohľadní vykonanú časť trestu zákazu činnosti do rozhodnutia vo veci 5T/134/2012 zo dňa 11.08.2016) a jednak takýto výklad nezodpovedá tomu, aký trest chcel uložiť konajúci sudca vo veci 5T/134/2012. Keďže uvedenú nesprávnosť už nie je možné napraviť mimoriadnymi opravnými prostriedkami, súd prvého stupňa sa priklonil k potrebe výkladu tohto trestu v zmysle toho, aký trest zákazu činnosti chcel uložiť sudca konajúci vo veci 5T/134/2012. Pri takomto výklade by potom nebola naplnená ani objektívna stránka prečinu kladeného obžalovanému za vinu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a úvahy súdu prvého stupňa dospel k záveru, že nie sú naplnené všetky pojmové znaky prečinu kladeného obžalovanému za vinu, preto rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku.

Poukazujúc na hore uvedené skutočnosti a ich hodnotenie odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, že výsledky dokazovania jednoznačne nepreukázali konanie obžalovaného (najmä jeho subjektívnu stránku), ako mu to kládla obžaloba za vinu. Krajský súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku za

zákonne a správne. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Ani krajský súd po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (teda bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že skutok, tak ako je uvedený v obžalobe, je trestným činom. Zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Nie je totiž povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Odvolací súd je preto toho názoru, že bolo na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).

K jednotlivým odvolacím námietkam prokurátora krajský súd poukazuje na vyššie rozvedené právne úvahy okresného súdu, s ktorými sa stotožnil pri preskúmaní jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, odvolací súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Žiadnym z vykonaných dôkazov nebola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná subjektívna stránka žalovaného trestného činu na strane obžalovaného. Táto v zmysle ustálenej judikatúry predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Tvorí obligatórnu zložku subjektívnej stránky trestného činu. Zavinenie je podstatnou náležitosťou trestnej zodpovednosti, čím je vyjadrená zásada, že bez zavinenia niet trestného činu ani trestu. Záver o zavinení páchatel'a sa musí vždy preukázať výsledkami dokazovania a musí z nich logicky vyplývať, pričom zavinenie v zmysle Trestného zákona a v akej forme, je právnym záverom. Tento právny záver o subjektívnych znakoch trestného činu sa však musí zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu. Pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o zavinení, nemožno vopred prikladať osobitný význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale zavinenie a jeho formu treba vyvodzovať zo všetkých konkrétnych okolností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, a zo všetkých dôkazov významných z tohto hľadiska vrátane priznania obvineného, pokiaľ existuje. Na preukázanie viny obžalovaného musí pritom súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Okresný súd dospel pritom k správne záveru o nenaplnení subjektívnej stránky súdeného prečinu z tam uvádzaných dôvodov, pričom aj krajský súd mal za to, že táto absentovala na strane obžalovaného, ktorý sa v podstate riadil zdôvodnením daným mu konajúcim sudcom pri vyhlásení rozsudku vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012, kedy mu tento sudca doslova uviedol, že mu navyšuje uložený trest zákazu činnosti vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 6T/74/2012 len o jeden mesiac, teda na 6 rokov a jeden mesiac. Tento rozsudok pritom neobsahoval odôvodnenie, pretože sa všetky oprávnené procesné strany vzdali ihneď podať odvolanie. Je potom pochopiteľné a logické, ak sa obžalovaný spravoval týmto poučením a zdôvodnením, čo aj vysvetľuje, prečo mal obžalovaný práve tento rozsudok pri sebe v motorovom vozidle. Na základe takto zisteného skutkového stavu potom nebolo možné konštatovať, že obžalovaný spáchal skutok popísaný v skutkovej vete obžaloby bez akýchkoľvek pochybností, keďže nemožno nepochybne preukázať, že obžalovaný vedel, že riadi motorové vozidlo v čase uloženého trestu zákazu činnosti. Mimochodom k tomu je ešte potrebné uviesť, že v zmienenej veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 nemal byť vôbec ukladaný súhrnný trest, resp. upúšťané od jeho ukladania, keďže tam súdený skutok obžalovaný spáchal 23.08.2011, pričom dorúčením trestného rozkazu Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/89/2011 zo dňa 20.09.2011, ktorý obžalovaný osobne prevzal dňa 08.10.2011 (skutku sa tam dopustil dňa 01.06.2011), došlo k prerušeniu zbiehajúcej sa trestnej činnosti. Keďže ale odsúdenie trestným rozkazom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1T/89/2011 zo dňa 20.09.2011 bolo

v čase vyhlasovania rozsudku vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 dňa 11.08.2016 už zahladené a na páchatel'a sa hľadelo, akoby nebol odsúdený, mal v danom prípade Okresný súd Prešov ukladať samostatný trest.

Ak strana obžaloby namieta, že pri vyhlásení rozsudku a jeho odôvodnení bol prítomný aj obhajca obžalovaného, je potrebné uviesť, že takisto tam bol prítomný aj prokurátor, ktorý ako „strážca zákonnosti“ bol minimálne oprávnený (ak nie povinný) podať odvolanie a to aj v prospech obžalovaného práve z dôvodu nezákonného výroku o treste zákazu činnosti vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012. Napokon aj vo svojom vyjadrení k dovolaniu obžalovaného v tejto veci dával kladné stanovisko. Vo vzťahu k spôsobu hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa je potrebné uviesť, že jeho právnym rámcom je ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku, ktoré je súdnou praxou, aj právnou teóriou interpretované - v spojitosti aj s obsahom úpravy ustanovenia § 285 Tr. poriadku - tak, že pri hodnotení dôkazov sa uplatní princíp "in dubio pro reo", t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha prokurátora dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky strany obžaloby dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté.

Záverom ale krajský súd dáva do pozornosti obžalovaného, že rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/134/2012 zo dňa 11.08.2016, ktorým mu bolo síce upustené od uloženia súhrnného trestu ale súčasne uložený aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 6 rokov a 1 mesiaca, je stále právoplatný a vykonateľný a je teda povinný ho rešpektovať a dodržiavať. V prípade, ak by obžalovaný znova viedol motorové vozidlo v čase naďalej platne uloženého trestu zákazu činnosti a vyššie uvedený rozsudok by nebol z dôvodu vykazovania jeho nezákonnosti zrušený na to povolaným súdnym orgánom, nebude sa už môcť obžalovaný znova vyvinovať a žiadať o oslobodenie z dôvodu nenaplnenia subjektívnej stránky trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, keďže bol jednak zo strany ako okresného súdu tak aj krajského súdu na právoplatnosť a vykonateľnosť hore uvedeného rozsudku upozornený a má teda už priamu vedomosť o tom, že uložený trest zákazu činnosti je aj v súčasnosti stále platný a účinný.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok prokurátora vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednohlasný

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.